

Republika Hrvatska
Općinski sud u Čakovcu
Čakovec, Ruđera Boškovića 18

Poslovni broj: P-80/2026-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Čakovcu, po sutkinji toga suda Jasni Vehtersbah-Stojan, u pravnoj stvari tužitelja Zorana Škvorca, Strahoninec, P.Miškine 23, OIB: 04243805974, zastupan po punomoćnici Jasni Preložnjak-Bedić, odvjetnici u Čakovcu, protiv tuženika Addiko bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupan po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku u Zagrebu, radi isplate i radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane i dovršene glavne rasprave dana 19.ožujka 2026., u nazočnosti punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, dana 30.travnja 2026.,

p r e s u d i o j e:

I.Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877 da isplati tužitelju ZORANU ŠKVORC, Strahoninec, P.Miškine 23, OIB: 04243805974 preplaćeni iznos s osnove tečaja, u iznosu 6.039,39 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na iznos od :

5,51 EUR od 31.8.2005.,

6,12 EUR od 30.9.2005.,

6,14 EUR od 31.10.2005.,

6,69 EUR od 30.11.2005.,

4,93 EUR od 31.12.2005.,

3,16 EUR od 31.1.2006.,

0,53 EUR od 28.2.2006.,

13,12 EUR od 31.10.2008.,

18,06 EUR od 31.12.2008.,

21,43 EUR od 31.1.2009.,

22,95 EUR od 28.2.2009.,

18,76 EUR od 31.3.2009.,

19,56 EUR od 30.4.2009.,

13,15 EUR od 31.5.2009.,
8,42 EUR od 30.6.2009.,
9,68 EUR od 31.7.2009.,
12,17 EUR od 31.8.2009.,
11,95 EUR od 30.9.2009.,
9,43 EUR od 31.10.2009.,
14,16 EUR od 30.11.2009.,
17,94 EUR od 31.12.2009.,
23,33 EUR od 31.1.2010.,
22,09 EUR od 28.2.2010.,
29,41 EUR od 31.3.2010.
28,02 EUR od 30.4.2010.
30,72 EUR od 31.5.2010.,
54,12 EUR od 30.6.2010.
49,30 EUR od 31.7.2010.
64,02 EUR od 31.8.2010.
58,93 EUR od 30.9.2010.
50,76 EUR od 31.10.2010.
68,01 EUR od 30.11.2010.,
87,88 EUR od 31.12.2010.,
72,70 EUR od 31.1.2011.,
78,54 EUR od 28.2.2011.,
71,76 EUR od 31.3.2011.,
72,99 EUR od 30.4.2011.,
101,69 EUR od 31.5.2011.,
104,48 EUR od 30.6.2011.,
128,46 EUR od 31.7.2011.,
116,14 EUR od 31.8.2011.,
102,66 EUR od 30.9.2011.,

96,61 EUR od 31.10.2011.,
95,62 EUR od 30.11.2011.,
101,76 EUR od 31.12.2011.,
107,11 EUR od 31.1.2012.,
107,83 EUR od 28.2.2012.,
104,12 EUR od 31.3.2012.,
106,62 EUR od 30.4.2012.,
108,33 EUR od 31.5.2012.,
105,46 EUR od 30.6.2012.,
106,21 EUR od 31.7.2012.,
104,06 EUR od 31.8.2012.,
99,46 EUR od 30.9.2012.,
104,43 EUR od 31.10.2012.,
106,81 EUR od 30.11.2012.,
105,08 EUR od 31.12.2012.,
95,71 EUR od 31.1.2013.,
103,67 EUR od 28.2.2013.,
104,36 EUR od 31.3.2013.,
101,24 EUR od 30.4.2013.,
91,54 EUR od 31.5.2013.,
91,29 EUR od 30.6.2013.,
93,69 EUR od 31.7.2013.,
97,50 EUR od 31.8.2013.,
102,79 EUR od 30.9.2013.,
100,06 EUR od 31.10.2013.,
101,99 EUR od 30.11.2013.,
104,19 EUR od 31.12.2013.,
86,16 EUR od 31.1.2014.,
88,51 EUR od 28.2.2014.,

87,74 EUR od 31.3.2014.,
85,14 EUR od 30.4.2014.,
84,30 EUR od 31.5.2014.,
84,68 EUR od 30.6.2014.,
87,63 EUR od 31.7.2014.,
90,12 EUR od 31.8.2014.,
89,61 EUR od 30.9.2014.,
91,76 EUR od 31.10.2014.,
93,22 EUR od 30.11.2014.,
92,36 EUR od 31.12.2014.,
92,60 EUR od 31.1.2015.,
92,60 EUR od 28.2.2015.,
92,60 EUR od 31.3.2015.,
92,60 EUR od 30.4.2015.,
92,60 EUR od 31.5.2015.,
92,60 EUR od 30.6.2015.,
92,60 EUR od 31.7.2015.,
92,60 EUR od 31.8.2015.,
92,60 EUR od 30.9.2015.
UKUPNO 6.039,39 EUR

do isplate svih navedenih iznosa, i to od dospijeća do 31.srpnja 2015. prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, a od 1.kolovoza 2015.pa do isplate prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, sve u roku 15 dana.

II. U preostalom dijelu iznad dosuđenog iznosa od 6.039,39 EUR, a do traženog iznosa od 16.380,58 EUR tužitelj se odbija.

III. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„Utvrđuje se da je ništetan Ugovor o kreditu broj:146-275/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini sklopljen 21.07.2005 između tužitelja i tuženika ,solemniziran kod javnog bilježnika Jasenke Crnčec iz Čakovca,I.G.Kovačića 6 dana 25.07.2005. pod brojem OU-1138/05-1 te Aneks uz ugovor o kreditu broj : 146-275/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 5.04.2016. ovjeren kod javnog bilježnika Sande Jalšovec iz Čakovca,V.Morandinija 13 dana 5.04.2016. pod brojem OV-1785/16, pa stoga predmetni ugovor i aneks ne proizvode nikakve pravne učinke za ugovorne strane,kao ni za sudužnike i založne dužnike.“

IV. Nalaže se tužitelju da nadoknadi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 1.649,75 EUR ,sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos od dana presuđenja pa do isplate, prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena,sve to u roku 15 dana.

Obrazloženje

1.Tužitelj je dana 18.srpnja 2022. podnio tužbu protiv tuženika radi isplate.

2. U tužbi navodi da je sa tuženikom sklopio ugovor o kreditu broj: 146-275/2005 dana 21.7.2005.godine. Tužitelj tvrdi da je notorna činjenica da je presudama Visokog trgovačkog suda odnosno Vrhovnog suda RH po kolektivnoj tužbi za zaštitu potrošača već pravomoćno utvrđeno da su odredbe u ugovorima o kreditu u osam banaka u odnosu na koje je podignuta kolektivna tužba , a među kojima je i tuženik, kojim odredbama je ugovorena valutna klauzula CHF nepoštene, a time i nišetne, pa u pojedinačno pokrenutim postupcima pred sudom, pa tako i u ovom postupku nije potrebno provoditi ponovni dokazni postupak radi utvrđenja jesu li odredbe o valutnoj klauzuli CHF u predmetnom ugovoru o kreditu tuženika nepoštene i nišetne jer je to pitanje već pravomoćno riješeno. Tužitelj se poziva na odredbu čl. 81.st.1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora , a kojim je određeno da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a neravnotežu treba procjenjivati prema svim konkretnim okolnostima slučaja. Odlukom VTS RH pravomoćno je odlučeno o kolektivnoj tužbi protiv tuženika podignutoj radi zaštite kolektivnih interesa potrošača te ista odluka obvezuje ostale sudove u postupku koji pokrene potrošač. Slijedom navedenog tužitelj ima pravni interes i pravo zahtijevati od tuženika preplaćene anuitete odnosno preplaćeni tečaj, pa tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom se nalaže tuženiku da tužitelju isplati preplaćeni iznos s osnove tečaja od 87.840,65 HRK sa zakonskim zateznim kamata.

3. Nakon provedenog vještačenja tužitelj je specificirao tužbeni zahtjev podneskom od 9.7.2025. te je tražio isplatu preplaćenog iznosa s osnove tečaja od 16.380,58 EUR.

4. Dana 10.6.2023. tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti ugovora o kreditu sklopljenog 21.7.2005. broj: 146-275/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini. Tužitelj navodi da je dana 5.4.2016. sa tuženikom sklopio Aneks uz ugovor o kreditu, broj: 146-275/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, a koji ugovor i aneks je unaprijed pripremio tuženik. Tužitelj navodi da je presudama trgovačkog suda RH, visokog trgovačkog suda RH i Vrhovnog suda RH već pravomoćno utvrđeno da su odredbe u ugovorima o kreditu u odnosu na 8 banaka na koje je podignuta kolektivna tužba, a među kojima je i tuženik, kojim odredbama je ugovorena promjenjiva kamatna stopa koja se mijenja odlukom banke – tuženika, kao i odredbe o valutnoj klauzuli CHF nepoštene, a time i nišetne, te da u pojedinačno pokrenutim postupcima pred sudom, pa tako i u ovom postupku nije potrebno provoditi ponovni dokazni postupak da li su odredbe u predmetnom ugovoru o kreditu tuženika nepoštene, a time i nišetne, jer je to pravno pitanje već pravomoćno riješeno. Tužitelj ima pravni interes na podnošenje ove tužbe za utvrđenje predmetnog ugovora o kreditu nišetnim u cijelosti kako bi se donijela preuda kojom će se zaštititi pravni interes tužitelja. Nepoštene i nišetne odredbe predmetnog ugovora o kreditu su odredbe o cijeni i predmetu ugovora o kreditu koje predstavljaju bitne sastojke ugovora o kreditu bez kojih ugovor o kreditu ne može opstati. Pri tome se tužitelj poziva na odluke suda EU, C-70/17 i C-655/20, te C-118/17 i C-260/18. Nadalje navodi da prema odredbi čl.269. Zakona o obveznim odnosima činidba iz ugovora mora biti moguće, dopuštena i određena, odnosno odrediva, te na odredbu čl.270.st.1. ZOO kojim je propisano da ukoliko je činidba nemoguća, nedopuštena ili neodređena ugovor je nišetan. Obveza tužitelja u pogledu cijene – kamate po predmetnom ugovoru nije odrediva s obzirom da promjena kamatne stope je bila ovisna o odluci banke bez navođenja kriterija. Glede Aneksa tužitelj navodi da isti nije novi ugovor već dijeli sudbinu osnovnog ugovora, te sklapanje Aneksa o konverziji nije zapreka da se utvrdi nišetnost cijelog ugovora, a samim time što je nišetan osnovni ugovor o kreditu nišetan je i predmetni aneks. Slijedom navedenog tužitelj je predložio da sud donese presudu kojom se utvrđuje da je nišetan predmetni ugovor o kreditu, kao i Aneks koji je sklopljen uz isti.

5. Rješenjem Općinskog suda u Čakovcu broj: P-203/22-13 od 20.ožujka 2024. određeno je da se ovosudni parnični spis broj: P-495/23 spaja na parnični spis P-203/22 radi provođenja jedinstvenog postupka.

6. U odgovoru na tužbu tužitelja od 18.srpnja 2022. tuženik navodi da se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, njegovoj osnovi i visini. Tuženik ne spori da je s tužiteljem sklopio Ugovor o kreditu broj 146-275/2005 (dalje: ugovor o kreditu) dana 21. srpnja 2005. Međutim, tužitelj je predmetni ugovor izmijenio u dijelu valute obveze i kamatne stope, sklapanjem Aneksa uz ugovor o kreditu (dalje: Aneks), 5. travnja 2016. Tuženik je bio obavezan ponuditi tuženiku sklapanje predmetnog Aneksa sukladno Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15). Tužitelj očito smatra kako ta okolnost nije značajna budući da se o njoj u tužbi ne osvrće niti jednim dijelom. Međutim, sukladno rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 4. ožujka 2020. donesenom u oglednom postupku Gos 1/2019, tuženik ističe kako je Aneksom provedena konverzija u skladu sa Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15) iz kojeg

razloga tužitelj nema pravni interes voditi ovaj postupak, a niti bilo kakvo pravo na dodatnu isplatu. Sklapanjem Aneksa ugovorne strane su suglasno izmijenile obvezu vraćanja kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR za cijelo vrijeme trajanja ugovornog odnosa. Tako su odredbe čl. 2. i 3. u cijelosti zamijenjene odredbom čl. 2. Aneksa ugovora o kreditu i to retroaktivno. Također, ugovor s valutnom klauzulom u EUR valuti, ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača budući da, niti u vrijeme sklapanja ugovora, a ni danas ne postoji veliki rizik tečajnih razlika. Tuženik također predlaže saslušanje djelatnika banke koji je sudjelovao u sklapanju ugovora o kreditu, a na okolnost da su tužitelju bili objašnjeni prava i obveze iz ugovora o kreditu pa tako i odredba o valuti obveze. Također i na okolnost načina pregovaranja i sklapanja ugovora o kreditu. Tuženik je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju ugovora o kreditu, kao i upozorio na eventualne rizike valutnih klauzula, pa tako i CHF valutne klauzule. Nadalje, tuženik je kod kredita s valutnom klauzulom proveo edukaciju djelatnika, kako u pogledu samih komercijalnih uvjeta, tako i u odnosu na prodaju tih proizvoda klijentima. Upravo je zbog navedenog vidljivo da je tuženik vodio računa o klijentima i načinu prezentacije uvjeta kredita klijentima, pa u tu svrhu prilaže pisani iskaz svjedoka gđe. Ive Krhlanko Cvetko, a radi utvrđenja navedenih činjenica i okolnosti.

6.1. Nadalje, Zakonom o obveznim odnosima dopuštena je odredba ugovora kojom se vrijednost ugovorne obveze izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti. Stoga je izvjesno da je tuženik postupao u skladu sa zakonom pa tužitelj potpuno neosnovano ističe da bi ugovaranjem valutne obveze u CHF tuženik bio nepošten. Tuženik je prilikom sklapanja ugovora o kreditu postupao u dobroj vjeri, slijedom čega tužitelj, čak i da je osnovan tužbeni zahtjev, nema pravo na zatezne kamate prije podnošenja tužbe. Predmetnim je ugovorom ugovoren rok otplate predmetnog kredita od 30 godina. Stoga je jasno da je u trenutku sklapanja ugovora o kreditu bilo neizvjesno kretanje kako kune, tako i CHF. Tuženik ističe da promjena tečaja strane valute ni na koji način nije mogla biti predvidiva, niti je tuženik mogao procijeniti kretanje tečaja CHF. Stoga je nesporno da tuženik nije mogao predmetnu valutnu klauzulu koristiti radi stjecanja dobiti jer ni on sam nije znao kakve će okolnosti nastupiti u idućih 30 godina.

6.2. Tuženik posebno ističe da predmetnim Aneksom nije došlo do konvalidacije eventualno nišetne odredbe tj. ista nije pravno osnažena, što uostalom i nije moguće po odredbama ZOO-a. Međutim, ovdje je došlo do zamjene postojeće odredbe novom. Tu nema govora o konvalidaciji nišetne odredbe, budući da više nije riječ o istoj odredbi. Dakle, odredbe Aneksa u dijelu promjenjive kamatne stope i valutne klauzule u EUR treba promatrati kao nove odredbe kojima su ugovorne strane slobodno i u skladu s načelom slobode ugovaranja uredile svoje odnose s retroaktivnim učinkom i koje nisu nišetne. Konačno, odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, u presudi posl. br. Rev-1172/18 od 19. ožujka 2019. zauzet je stav kako se eventualno nišetne ugovorne odredbe mogu izmijeniti voljom stranaka. Tako sud ističe: „Odredbama ZID ZoPK/12 je dakle pružena mogućnost strankama ugovora da same otklone razloge djelomične nišetnosti odredbe čl. 2. i 7. predmetnog Ugovora, pri čemu je Banci naloženo određivanje parametara koje prati u kontekstu donošenja odluke o korekciji

promjenjive kamatne stope, a koji su jasni i poznati potrošačima, na način da banka mora ponuditi potrošaču parametre čija promjena ne ovisi o volji jedne ugovorne strane, a to primjerice mogu biti referentna kamatna stopa (npr. EURIBOR, LIBOR), indeks potrošačkih cijena, premija na kreditni rizik Republike Hrvatske i slični parametri (stranica 16 presude).“

6.3. Odredbe o valuti obveze i promjenjivoj kamatnoj stopi izmijenjene su u skladu sa zakonom. Budući da je zakonodavac naložio predmetnu promjenu s retroaktivnim učinkom, tužitelj je stavljen u položaj kao da je od dana sklapanja ugovora, iznos kredita i povrat vezan za EUR valutu. Tako je tužitelj nakon konverzije ispunjavao svoju obvezu iz ugovora o kreditu u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju banke za EUR valutu. Slijedom navedenog, tužitelj ne može osnovano zahtijevati pravnu zaštitu kao da još uvijek ima obvezu po ugovoru o kreditu u CHF valuti. Isto, jer je kolektivnom presudom utvrđeno pravo na zaštitu samo onih korisnika kredita kojima je obveza vezana za CHF valutu. Dodatno, ukoliko sud prihvati prijedlog tužitelja da se provede financijsko – knjigovodstveno vještačenje, tuženik predlaže da se vještak očituje na okolnost je li tuženik sve uplate koje je tužitelj izvršio na temelju Ugovora o kreditu s CHF valutom obveze, dakle uključujući i plaćanja koja su posljedica povećanja tečaja CHF i povećanja kamatne stope, iskoristio za zatvaranje obveza po konvertiranom kreditu. Tuženik posebno ukazuje na obrazloženje presude VSRH Rev-2221/18, i to str. 21-22. obrazloženja koje glasi: „Kod činjenice da je tužitelj odlukom Vlade Republike Hrvatske u smislu odredbi ZZP/09 određen osobom ovlaštenom za pokretanje postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, a tužitelj pokrenuo ovaj postupak vezano za ništetnost ugovornih odredbi iz ugovora o kreditiranju u kojima je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica kredita, a koji ugovori su sklapani u razdoblju 2004.-2008., a za koje ugovorne odredbe tužitelj smatra da su nepoštene te ništetne, onda se nameće zaključak kako je tužitelj imao pravni interes za pokretanje ovog postupka u vrijeme podnošenja tužbe, a koji pravni interes postoji i dalje, unatoč tome da je Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 102/15) omogućeno korisnicima tih kredita konverzija iznosa kredita vezanih uz švicarski franak vezati uz EUR. To stoga što je tim Zakonom potrošačima – korisnicima kredita ponuđena mogućnost konverzije kreditnog duga vezanog uz švicarski franak, vezati uz valutu EUR, ali ne kao njihova obveza, što znači da su i dalje u neodređenom broju ostali na snazi ugovori sklopljeni sa valutnim klauzulama u švicarskim francima, a time i dalje pitanje valjanosti takvih ugovornih odredbi ostalo sporno. U takvim okolnostima i dalje postoji pravni interes tužitelja za vođenje ovog postupka.“

6.4. Dakle, obrazlažući pitanje pravnog interesa za utvrđenjem ništetnosti odredbi ugovora o kreditu koji su temeljem posebnog propisa konvertirani, Vrhovni sud Republike Hrvatske je iznio jasan i nedvojben stav da takav interes postoji kod onih ugovora koji su ostali na snazi s valutnom klauzulom u CHF, dakle nekonvertirani ugovori o kreditu. Stoga, kako je ovdje napravljena konverzija, i sporna odredba je zamijenjena novom, i to s retroaktivnim učinkom, tužitelj nema više interesa voditi ovaj postupak, niti ima pravo na bilo kakvo obeštećenje.

6.5. Vrhovni sud Republike Hrvatske rješenjem od 4. ožujka 2020., donesenom u oglednom postupku Gos 1/2019, zauzeo je pravni stav kako: „Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.“ Dakle, predmetnom odlukom je utvrđeno da je Aneks o konverziji valjan i da proizvodi pravne učinke. To znači da se pravni učinci ocjenjuju u cijelosti i punom opsegu, a to se odnosi onda i na retroaktivan učinak Aneksa. Kada to ne bi bilo tako, tada utvrđenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske da je Aneks valjan i da proizvodi pravne učinke ne bi imalo nikakvog smisla. Stoga, imajući u vidu valjanost Aneksa, tužitelj nema pravo na povrat plaćenog na temelju eventualno ništetnih odredbi osnovnog ugovora. Konačno, da se u ovom slučaju radi o retroaktivnoj primjeni Aneksa, potvrdio je i Ustavni sud Republike Hrvatske u spojenim predmetima U-I-3685/2015 i dr., rješenjem od 4. travnja 2017. gdje se navodi „U konkretnom slučaju, s obzirom na prethodno izložena relevantna utvrđenja (v. točke od 28. do 29. rješenja), Ustavni sud ocjenjuje da su potrebni uvjeti retroaktivnosti u ranije izloženom smislu zadovoljeni.“ Dodatno, tuženik ističe da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u oglednom postupku Gos-1/2019, zauzeo stav da se pravni interes za podnošenje tužbe kod tzv. konvertiranih kredita odnosi na pravne situacije kada konverzija nije pravilno provedena: „U svakom slučaju ne bi se moglo isključiti postojanje pravnog interesa kod onih razloga eventualne nevaljanosti ugovora koji izviru iz općeg obveznog uređenja, neovisnih o posebnom zakonskom uređenju ZID ZPK (npr. poslovna nesposobnost) ili u slučaju onih konverzija koje nisu provedene suglasno strogim odredbama tog Zakona. (stranica 6. rješenja)“ Stoga je očito kako je sud odlukom u oglednom postupku pojasnio pravni stav zauzet u predmetu Rev-2868/18. Logičnim tumačenjem nameće se zaključak kako tužitelj sklapanjem Aneksa, u situaciji kada je konverzija provedena u skladu sa ZIDZPK, nema više pravni interes niti pravo potraživati daljnje iznose na ime obeštećenja.

6.6. Tuženik u cijelosti osporava visinu tužbenog zahtjeva te se protivi da se privatno izrađen nalaz koristi kao dokaz u ovom parničnom postupku. Tužitelj očito zahtijeva isplatu u visini koja očigledno predstavlja razliku kao da valutna klauzula nije niti bila ugovorena. Tuženik prvenstveno ističe da bi takvim uređenjem prava i obveza stranaka sud u potpunosti dokinuo slobodno uređivanje obveznih odnosa iz čl. 2. ZOO-a i protivno volji ugovornih stranaka utvrdio ugovornu obvezu kao da valute obveze nije niti bilo. Tužitelj u tužbi nije ni na koji način obrazložio koja druga valuta obveze bi se trebala primijeniti. Ovako postavljenim tužbenim zahtjevom tužitelj stvara okolnosti u kojima se primjenjuje fiksni tečaj, ali pod daleko povoljnijim uvjetima nego što je tuženik nudio za ugovore bez valutne klauzule. Tuženik ističe kako je sklapanjem Aneksa tužitelju priznata preplata u iznosu od 467,99 kn, a kojim je isti u cijelosti obeštećen. Pored toga, tuženik prigovara i postavljenom zahtjevu za plaćanjem kamatne stope od dana svakog pojedinačnog anuiteta pa do isplate. Naime, sukladno čl. 1115. ZOO-a zatezne kamate vraćaju se od dana stjecanja samo ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva, u ovom slučaju tužbe. Sudska praksa nepoštenje (nesavjesnost) stjecatelja veže uz to je li neosnovano osiromašeni zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove prije podnošenja tužbe. S obzirom na to da u ovom postupku tužitelj nije dokazao da je prije podnošenja tužbe zahtijevao vraćanje

stečenog bez osnove, prema tome nije dokazao ni da je tuženik prije podnošenja tužbe postao nesavjestan stjecatelj, odnosno da nije postupao u dobroj vjeri prilikom sklapanja ugovora.

6.7. Tuženik ovdje ukazuje i na stav građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojim je zauzeto shvaćanje da ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Tuženik, opreza radi, ističe prigovor zastare iz razloga kako slijedi. U slučaju ako bi tužitelj isticao pravni stav kako je podnošenjem kolektivne tužbe u predmetu P-1401/12 prekinut tijek zastarnog roka za tužitelja u ovom postupku, tuženik navodi kako ne postoji niti jedna zakonska odredba koja bi određivala prekid zastarnog roka za pojedinačno potraživanje na temelju postupka radi zaštite kolektivnih interesa i prava koji se nalaze u glavi 32. ZPP-a. Osnovna zadaća suda je suditi na temelju Ustava, međunarodnih ugovora, zakona i drugih važećih izvora prava. Stoga je sud ovlašten tumačiti zakonske odredbe u slučaju kada iste postoje. Budući da odredba čl. 241. ZOO-a uređuje isključivo pravnu situaciju kada tužitelj pokrene određenu pravnu radnju prema dužniku, razvidno je da se ista ne bi mogla primijeniti u ovoj konkretnoj situaciji. Posebno s obzirom na činjenicu da se ne radi o identičnom postupku jer je kolektivna tužba pokrenuta radi deklaratornog utvrđenja dok tužitelj u ovom postupku potražuje isplatu. Primjena čl. 241. ZOO u ovom kontekstu dovela bi u pitanje pravnu sigurnost i legitimna očekivanja tuženika kao elemenata vladavine prava, a što predstavlja jednu od najviših vrednota ustavnog poretka Republike Hrvatske. Stoga, tuženik ističe kako se na eventualno potraživanje tužitelja primjenjuje zastarni rok od pet godina, računajući od dana plaćanja svakog pojedinog anuiteta.

6.8. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja, te ga obveže da naknadi troškove postupka tuženiku.

7. U dokaznom postupku izvršen je uvid u nalaz i mišljenje Centar poslovnih analiza d.o.o. (list 7-14 spisa), ugovor o kreditu broj: 146-275/2005. sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini uz solemnizaciju istog (list 15-25 spisa), Aneks uz predmetni ugovor uz solemnizaciju (list 26-30 spisa), otplatni plan (list 33-43 i list 48 spisa), popis uplata do 30.9.2015. (list 44-46 spisa), specifikaciju uplata (list 47 spisa), obavijesti o promjenama kamatnih stopa (list 49-50 spisa), odgovor na tužbu tuženika u spisu P-203/2022 sa priložima (list 57 – 130 spisa), odgovor na tužbu tuženika u spisu P-495/2023 sa priložima (list 25 -45 spisa), podnesak tužitelja od 26.9.2022. kojim se očituje na odgovor na tužbu tužitelja (P-203/2022), odgovor na tužbu tuženika u spisu P-495/2023 sa priložima, očitovanje tužitelja na odgovor na tužbu, ovosudno rješenje broj: P-203/2022-10 od 6.prosinca 2022. kojim je određen prekid postupka (list 142-143 spisa), ovosudno rješenje od 19.siječnja 2024. kojim se određuje nastavak postupka, od 19.siječnja 2024., ovosudno rješenje od 20.ožujka 2024. o spajanju ovosudnih parničnih spisa broj: P-495/2023 na P-203/2022 (list 150-151 spisa), nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Mikac Matije (list 261-269 spisa), podnesak tužitelja kojim sređuje tužbeni zahtjev od 4.2.2025. (list 282-286 spisa), podnesak tuženika od 26.5.2025. kojim se očituje na nalaz i mišljenje vještaka sa priložima (list 287-339 spisa), podnesak

tužitelja od 9.7.2015. kojim sređuje tužbeni zahtjev (list 343-348 spisa), očitovanje vještaka (list 353-354 spisa), podnesak tužitelja od 19.1.2026. (list 357 spisa), te je saslušan tužitelj u svrhu dokazivanja, dok je tuženik odustao od saslušanja svjedokinje Andreje Crnčec i Ive Krlanko Cvetko.

8. Tužitelj Zoran Škvorc, je izjavio da je ugovor o kreditu sklopio s tuženikom 2005. godine radi kupnje kuće u kojoj i danas stanuje. Nikad nije imao u vlasništvu obrt niti firmu, te kuću nikada nije iznajmljivao. Po zanimanju je vozač te je zaposlen u Zavodu za hitnu medicinu, to je u vrijeme sklapanja ugovora bio Dom zdravlja. Ranije je imao jedan kredit radi kupnje automobila, kad je imao 18 godina, ali se ne sjeća u kojoj banci, zna da je banka vrlo brzo propala i da je on taj kredit u cijelosti otplatio. Nije se interesirao kod drugih banaka vezano za realizaciju kredita jer je prvo došao kod tuženika i pristao je na sklapanje ugovora u toj banci. Ne sjeća se točno koliko puta je bio u banci, ali zna da je razgovarao s jednom osobom, misli da se zvao Predrag Vurušić. Kad je došao banku čekao ga je već pripremljeni ugovor i nije mogao mijenjati pojedine ugovorne odredbe. Ponuđen mu je kredit u eurima, ali je odabrao kredit u švicarskim francima jer je bio povoljniji. Nisu mu posebno pojašnjavane ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, kao niti ekonomski rizik koji proizlazi iz takvih ugovornih odredbi. Rečeno mu je da će se kamatna stopa mijenjati, ali nije očekivao da će doći do tako velikog rasta. Ne sjeća se točno kad je sklopio Aneks Ugovora o kreditu, kao niti to da li je u Aneksu bilo pojašnjeno bilo što vezano za promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu. Također se ne sjeća da li je vezano za sklapanje Aneksa Ugovora o kreditu na kućnu adresu dobio bilo kakvu obavijest. Prilikom solemnizacije ugovora javni bilježnik mu je rekao da je kamatna stopa promjenjiva, ali mu nije pojašnjeno da može doći do takvog rasta u mjesečnim ratama. On je ugovor pročitao u onom dijelu u kojem je njemu bio bitan, pritom misli na odredbe o visini kamatne stope, rok otplate kredita i visine mjesečnih rata kredita. Za vrijeme otplate ugovora o kreditu dobivao je na kućnu adresu obavijesti od banke o tome da je došlo do promjene visine kamatne stope i promjene u tečaju, ali u tim obavijestima nije bilo posebno pojašnjeno zbog čega je došlo do rasta. Izmjenu ugovora on osobno nije zatražio već je s tuženikom sklopio Aneks Ugovora 2016. Mjesečna rata na početku je iznosila oko 2.000,00 kn mjesečno, a kasnije je porasla na oko 3.500,00 kn, 3.600,00 kn mjesečno. Rate kredita je on plaćao. Nakon konverzije 2016. godine uzeo je novi kredit u Sberbanci i na taj način otplatio ovaj kredit za kuću, ali se ne sjeća točno koje je to bilo godine.

8.1. Glede promjenjive kamatne stope očekivao je da mjesečna rata kredita može varirati 100,00 do 200,00 kuna, ali ne 1.500,00 HRK. Nije tražio pojašnjenje ugovornih odredbi, Aneks ugovora o kreditu nije samostalno pročitao i nije imao prigovor na izračun konverzije.

9. Parnične stranke su tijekom postupka ostale kod svojih navoda, te su dodatno obrazlagale svoja stajališta.

10. Nije sporno da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženikov pravni prednik Hypo Alpe-Adria bank d.d. kao banka sklopili Ugovor o kreditu broj: 146-275/2005 dana 5.4.2016. kojim je banka stavila tužitelju na raspolaganje kredit u iznosu od 87.700,00 CHF s redovnom kamatom po stopi od 3,99 % godišnje, promjenjivom, sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria Bank d.d. ili drugog akta banke, time da se kredit otplaćivao u mjesečnim anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria Bank d.d. na dan dospijeća.

11. Sporno je da li je nastupila zastara potraživanja tužitelja. Sporno je da li se radi o tzv. kolektivnoj tužbi.

12. Kako tuženik smatra da se utvrđenja iz parnice Potrošač ne mogu primijeniti na ovaj slučaj, to valja ukazati tuženiku da se prema odredbi čl. 502.c Zakona o parničnom postupku, fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. Zakona o parničnom postupku, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan uz ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Samo u ovakvim parnicama, riječ je o specifičnom proširenju subjektivnih granica pravomoćnosti presuda kojima se prihvaćaju zahtjevi za zaštitu kolektivnih interesa i prava, naravno u slučaju ako pojedini zahtjevi za zaštitu budu prihvaćeni, kao što je u konkretnom slučaju.

13. Ovaj sud je u ovom parničnom postupku, s obzirom na navode iznesene u tužbi i s obzirom da se tužitelji pozivaju na pravna utvrđenja iz gore naznačenih presuda, sukladno čl. 502.c Zakona o parničnom postupku vezan pravnim stajalištima i utvrđenjima naznačenim u presudama Vrhovnog suda Republike Hrvatske, a koje odluke se dalje obrazlažu.

14. Tužitelj u tužbi od 18.7.2022. od tuženika traži isplatu, smatrajući da je tužitelju postupanjem tuženika (banke) šteta nastala, a pozivajući se na presude Visokog trgovačkog suda u Zagrebu, te presude Vrhovnog suda, te na odredbe Zakona o zaštiti potrošača. Tužitelj nadalje u tužbi od 10.6.2023. traži utvrđenje ništetnosti predmetnog ugovora o kreditu.

15. Kolektivna presuda u slučaju potrošač odnosi se na sve potrošačke kredite bilo da se radi o stambenim kreditima, auto kreditima, nenamjenskim kreditima, ili kreditima za zatvaranje drugih kredita i to bez obzira da li su krediti još uvijek u otplati ili su otplaćeni.

16. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, broj: P-1401/12 od 4.srpnja 2013. utvrđeno je da je pravni prednik tuženika u razdoblju od 1.6.2004. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije i u vrijeme zaključenja ugovora, kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim

potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti i to tijekom pregovora i u vezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana čime je tužena postupila suprotno tada važećim odredbama Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), u razdoblju od 1.6.2004.-6.8.2007. i to čl. 81., 82. i 90., a od 7.8.2007. - 31.12.2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/07, 85/09, 133/09 i to čl. 96. i 97. ZZZP), te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

17. Stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odluci Rev-249/14-2 je da su banke kao visoko specijalizirane novčarske ustanove bile dužne maksimalno odgovorno pristupiti svakom pojedinom potrošaču i pomoći mu da se u okviru zakonom dopuštenih mogućnosti koristi njihovim uslugama, ali nikako na njihovu štetu. U odnosu na znanje i iskustvo banaka u kreditnom poslovanju iste su bile dužne svakog potrošača ozbiljno informirati o smislu i sadržaju odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i skrenuti mu pozornost na parametre o kojima ovisi kamatna stopa u budućem razdoblju trajanja kredita, a što iste nisu učinile na valjan način u spornom razdoblju zadovoljavajući se nedorečenim i nerazumljivim formulacijama o promjenjivoj kamatnoj stopi iz unaprijed formuliranog standardnog Ugovora koja je kao takva ostala nerazumljiva. Navedeno postupanje banke su kasnije otklonile kao i ovdje tuženik a nakon što je odredbom čl. 11. a. Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine RH broj 75/09 i 112/12) i formalno propisano sve što treba sadržavati Ugovorna odredba ako je ugovorena promjenjiva kamatna stopa.

18. Presudom Visokog trgovačkog suda RH, broj PŽ-6632/17-10 od 14.6.2018. utvrđena je ništetnost ugovornih odredaba, između ostalih tuženika, kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu isključivo potrošača.

19. Vrhovni sud Republike Hrvatske je dana 3.9.2019. donio Odluku broj Rev-2221/18 kojom je u cijelosti potvrdio drugostupanjsku presudu Visokog Trgovačkog suda u Zagrebu broj PŽ-6632/17, a kojom je utvrđena i ništetnost ugovornih odredaba o promjenjivosti kamatne stope odlukom tuženika i ugovornih odredaba kojima glavnica vezana uz valutu CHF (švicarski franak).

20. Odredbom čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 14/14, 110/15 i 14/19 – dalje u tekstu: ZZZP) određeno je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača iz čl. 106. stavka 1. u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz 106. stavak 1. tog Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

21. Citirane odredbe ZPP-a i ZZZP-a propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima

radi ostvarenja prava potrošača za naknadu mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a.

22. Dakle, imajući u vidu naprijed označene odredbe ZPP-a i ZZP-a, kao i činjenicu da su ovdje sporne ugovorne odredbe Ugovora o kreditu sadržajno izražene na identičan način kao i one koje su izrekom pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. utvrđene ništetnim, u ovom postupku ne bi bilo potrebno utvrđivati da li se o predmetnim ništetnim odredbama Ugovora o kreditu pojedinačno pregovaralo, da li su one jasne, teško razumljive i/ili teško uočljive i da li te odredbe suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj i apstraktnoj razini. Naprijed izneseno stajalište zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj: Rev-3142/2018 od 19. ožujka 2019. No, i iz u ovom postupku provedenih dokaza nedvojbeno proizlazi da se o spornim odredbama predmetnog Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo.

23. Naime, tuženik je u ovom postupku mogao dokazivati da, za razliku od onoga što je utvrđeno u sporu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, pri sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu nije narušena pravična ravnoteža između prava i obveza stranaka u smislu prethodno navedenih odredbi ZZP/03. Međutim, osnovom provedenih dokaza sud utvrđuje da su tvrdnje tuženika da bi odredbe o valutnoj klauzuli u CHF tužitelju bile suštinski razumljive, odnosno da je od strane tuženika tužitelju objašnjeno kakav konkretan rizik preuzima sklapanjem ugovora uz primjenu tih ugovornih odredbi, ostale nedokazane.

24. Odredbom čl. 55. st. 1. ZZP-a određeno je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna, a isto je bilo određeno i čl. 87. st. 1. ZZP/03 koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu. Naime, svrha proglašenja ugovorene odredbe nepoštenom, pa stoga i ništetnom u postupku zaštite potrošača od nepoštenih odredaba je da tužitelj kao potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora i to neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nepoštena.

25. Shodno iznesenom, nedvojbeno je da su odredbe predmetnog osnovnog Ugovora o kreditu kojima je otplata kredita vezana uz valutu CHF po srednjem tečaju tuženika važećem na dan plaćanja, nepoštene i time ništetne.

26. Zahtjev tužitelja za isplatu preplaćenih iznosa po predmetnom Ugovoru o kreditu restitucijski je zahtjev kao posljedica činjenice da su odredbe predmetnog Ugovora o kreditu koje se odnose na valutnu klauzulu vezanu za CHF ništetne. Odredbe čl. 502.c st. 1. ZPP-a i čl. 118. ZZP-a govore o postupcima naknade štete, pa je s tim u vezi potrebno navesti da je šteta u smislu čl. 1046. ZOO-a i umanjenje nečije imovine, a u konkretnom slučaju tužitelju je plaćanjem anuiteta otplate kredita obračunatih prema tečaju CHF tuženika na dan plaćanja tijekom ugovorenog vremena vraćanja nastala šteta, a tuženik je stekao nepripadnu korist na temelju tih ništetnih odredbi.

27. Pitanje zaštite kolektivnih interesa potrošača je između ostalog regulirano Direktivom Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, a koje odredbe su implementirane i u naše zakonodavstvo Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ 78/12) i sada važećim Zakonom o zaštiti potrošača, time da postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine, a što uključuje uz ostalo i prasku suda Europske unije na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je u primjeni od 2005.

28. U presudi Francisc Gutiérrez Naranjo i Ana Maria Palacios Martinez protiv Cajasur Banco i Banco Bilbao Viscaya Argentaria SA u spojenim predmetima C154/15, C-307/15 i C-308/15 Europski sud je utvrdio i definirao pravila koja vrijede neovisno o tome je li ugovorna odredba proglašena nepoštenom u postupku individualne ili kolektivne zaštite od nepoštenih odredaba koja tek kumulativna primjena osigurava potpunu i djelotvornu zaštitu od nepoštenih odredaba suglasno Direktivi 93/13 EEZ. Prvo pravilo o ex tunc učincima utvrđenja da je određena ugovorna odredba nepoštena ide u pravcu da ti učinci idu unatrag od trenutka sklapanja ugovora. Smatra se da nepoštena ugovorna odredba nikad nije bila ugovorena tako da ne može imati učinak u odnosu na potrošača te sudsko utvrđenje nepoštenosti takve odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da navedene odredbe nije bilo. Drugo pravilo je da proglašenjem ugovorne odredbe nepoštenom za potrošače nastaje subjektivno pravo na restituciju i treće pravilo jest da potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora, neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nepoštena.

29. Obzirom da je čl. 87. st. 1. ZZP/03 propisano da nepoštena ugovorna odredba je ništava (st. 1.), a da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe (st. 2.). Odredbom čl. 324. st. 1. ZOO-a propisano da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe, i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen, znači da predmetni ugovor može opstati i bez ništetnih odredaba o valutnoj klauzuli, a ništetni dio ugovora ima se načelno smatrati kao da nikada nije postojao, tako da ne može imati učinak u odnosu na potrošača, s posljedicom uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio kada navedene odredbe ne bi postojale.

30. Kada se navedena pravila primijene na predmetni spor mora se zaključiti da Ugovor o kreditu egzistira bez ništetnih odredbi (presumpcija da nepoštene odredbe nisu nikad ni bile ugovorene), dakle bez obveze plaćanja anuiteta u kunskoj protuvrijednosti CHF prema tečaju tuženika kao kreditora na dan plaćanja. U konkretnom slučaju nije cijeli ugovor ništav već samo gore označene odredbe a bez kojih ugovor može i nadalje egzistirati.

31. Zaključenjem dodatka uz osnovni Ugovor o kreditu tj. Dodatka o konverziji nisu otklonjene posljedice ništetnosti, te se samom činjenicom sklapanja dodatka

osnovnom ugovoru i provođenjem konverzije ne gubi pravo na potraživanje stečenog bez osnove temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u CHF.

32. Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj Gos-1/2019 od 4. ožujka 2020. odgovorio na postavljeno pitanje na način da sporazum o konverziji koji je zaključen na osnovu Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, no također je zauzet stav da bez obzira na sklapanje Dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja ih pripadaju a riječ je o kondemnatornim novčanim zahtjevima.

33. Prije svega valja navesti da ZID ZPK/15 nije propisano da se sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu gube prava temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu koji je u potpunosti vrijedio i imao svoje pravne učinke do dana sklapanja tog dodatka. Također iz samog Aneksa uz osnovni Ugovor o kreditu sklopljenog između stranaka u konkretnom slučaju nigdje ne proizlazi da bi se korisnik kredita, ovdje tužitelj, provođenjem konverzije odrekao prava koja mu pripadaju temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu. ZID ZPK/15 je imao osnovni cilj otkloniti dužničku krizu zbog rasta tečaja CHF, te je u tom smislu zakonom bilo predviđeno da banke moraju ponuditi sklapanje dodatka osnovnom ugovoru o kreditu, a potrošači mogu prihvatiti konverziju u odgovarajući kredit sklopljen u EUR na način da se krediti vezani uz CHF konvertiraju u kredite denominirane u EUR i kredite denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Međutim, sklapanjem sporazuma o konverziji potrošači i korisnik kredita u CHF nije izgubio pravo potraživati stečeno bez osnove temeljem nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje važenja ugovora o kreditu u CHF do dana sklapanja ugovora o konverziji. Sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu izmijenjeni su samo uvjeti i način otplate kredita, a što potvrđuje i sama činjenica da se radilo o dodatku osnovnom ugovoru, a ne o sklapanju sasvim novog ugovora, te su sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru stranke utvrdile svoja prava i obveze ubuduće te retroaktivno od dana sklapanja osnovnog ugovora o kreditu, ali ničime nisu niti su mogle regulirati prava korisnika kredita u CHF temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora za razdoblje do konverzije.

34. Vrhovni sud Republike Hrvatske je još u odluci broj Rev- 2868/2018 od 12. veljače 2019. zauzeo pravno shvaćanje da korisnik kredita samim sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu nije izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, a slijedom toga i pravo na postavljanje kondemnatornih zahtjeva za isplatu temeljem tako utvrđenih nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

35. U odluci Suda Europske unije u spojenim predmetima C-596/15 P i C-597/15 P u predmetu Bionorica SE i Diapharm GmbH & Co. KG pod toč. 85. odluke od 23. studenoga 2017. navedeno je da postojanje pravnog interesa pretpostavlja da

tužba svojim ishodom može donijeti osobnu korist stranci koja ju je podnijela, a nasuprot tomu, pravni interes ne postoji kada povoljan ishod neke tužbe u svakom slučaju tužitelju ne može donijeti zadovoljštinu. Iz navedene presude Suda Europske unije jasno proizlazi da ne može postojati apstraktni pravni interes, a koji je, kao što je navedeno u odluci ovoga suda broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. potpuno određeno i jasno naveden za koje zahtjeve takav pravni interes postoji.

36. Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-18/2018 od 26. svibnja 2018. zauzeto je stajalište da nakon zaključenja sporazuma o konverziji kredita nema zapreke da se utvrđuje ništetnost odredbi ugovora o kreditu te da treba imati u vidu da je do sklapanja sporazuma o konverziji bio na snazi osnovni ugovor o kreditu koji je proizvodio pravne učinke a koji se odnose na ispunjenje obveze korisnika kredita temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

37. U pogledu provedenog postupka konverzije ugovora o kreditu ističe se i odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 174/2020-2 od 15. studenog 2022., u kojoj Vrhovni sud potvrđuje pravo potrošača na obeštećenje zbog primjene ništetnih ugovornih odredbi o jednostranoj promjenjivosti kamatne stope i nakon prihvata konverzije, a ta odluka je potvrđena Odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-1995/23 od 28. lipnja 2023. Ništetnost odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi nije predmet ovog konkretnog postupka, međutim iz navedene recentne sudske prakse je vidljiv stav sudova o provedenom postupku konverzije kredita ugovorenih u valuti CHF.

38. Također je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev 809/2021-2 od 21. prosinca 2022 naveo da činjenica sklapanja dodatka ugovora o kreditu ne isključuje mogućnost utvrđenja ništetnim pojedinim odredbi istog ugovora.

39. Osim toga Ustavni sud Republike Hrvatske je u odluci broj U-III-5853/20 od 05. travnja 2023.god. potvrdio pravo potrošača na utuženje i isplatu unatoč sklopljenom aneksu o prihvatu konverzije.

40. U presudi Europskog suda u predmetu C-118/17 od 14. ožujka 2019. zauzeto je pravno shvaćanje da okolnost što su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene ništetnim i nepoštenim te zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Dakle, iz te odluke može se zaključiti da potrošač uvijek ima pravo na potpuno obeštećenje temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi potrošačkog ugovora i to bez obzira i na eventualnu zakonsku intervenciju u to njegovo pravo. Takvo pravno shvaćanje ne dovodi u pitanje niti činjenica da je prema ZID ZPK/15 potrošaču i korisniku kredita u CHF dana mogućnost izbora pristati na konverziju ili nastaviti otplatu kredita prema odredbama osnovnog ugovora.

41. U predmetu C-452/18 od 9. srpnja 2020. donesena je odluka iz koje slijedi da bi se potrošač mogao sklapanjem sporazuma kojim se zamjenjuje nevaljana ugovorna odredba drugom odredbom, odreći zaštite koju mu pruža Direktiva 93/13

odnosno prava temeljem iste, samo i isključivo kada bi dao slobodan i informiran pristanak na takvo odricanje i znao čime se tim pristankom odriče.

42. Po ocjeni ovog suda tužitelj se sklapanjem Dodatka ugovoru nije odrekao tog prava niti je mogao dati slobodan i informiran pristanak te se nije odrekao svojih prava na obeštećenje niti je takvo odricanje u istome sadržano, a čak da je i dao takav pristanak ne bi se radilo o slobodnom i informiranom pristanku s obzirom da u vrijeme sklapanja aneksa o konverziji, valutna klauzula u CHF nije bila utvrđena ništetnom.

43. Dakle, konverzija odnosno potpisivanje dodatka ugovoru o kreditu između stranaka nije od značaja na utvrđenje glede preplaćenog iznosa u pogledu valute. Naime, razlog donošenja navedenog ZID ZPK/15 bio je da se položaj korisnika kredita u CHF kao potrošača, izjednači s položajem u kojem bi bili da su koristili kredit vezan uz EUR, dok činjenica da su stranke zaključile dodatak tj. konkretno Aneks ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR sama za sebe ne upućuje na zaključak da je tužitelju doista u potpunosti vraćen iznos koji predstavlja razliku s osnova preplaćenih anuiteta uslijed nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu.

44. U odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 1096/2022-2 od 8. studenoga 2022. dan je slijedeći odgovor na predmetno pravno pitanje: "Sklapanjem dodatka ugovoru kojim je izvršena konverzija kredita sukladno ZID ZPK/15 ne gubi se pravo na potraživanja preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu te korisnik kredita zadržava pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu, ako takva razlika postoji." U toj je odluci dalje izneseno da naime, korisnici kredita ne mogu kumulirati pretplatu koja im je priznata konverzijom i onu koja im proizlazi iz nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu do dana konverzije, nego imaju pravo na razliku ukoliko ona postoji, a što se utvrđuje financijskim vještačenjem. Nadalje se u toj odluci navodi da obzirom na izraženo pravno shvaćanje u ovoj odluci dolazi do izjednačenja prava korisnika kredita u CHF koji su sklopili dodatak Ugovoru o kreditu i proveli konverziju u odnosu na one korisnike kredita u CHF koji nisu sklopili takav dodatak ili isti nisu mogli sklopiti, jer u razdoblju od sklapanja Osnovnog ugovora o kreditu pa do dana konverzije takvi potrošači imali su jednak pravni status i trpjeli su jednake pravne posljedice nepoštenih ugovornih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu.

45. Prigovor zastare, koji je istaknuo tuženik, sud smatra neosnovanim, budući da se primjenjuje opći zastarni rok iz čl. 225. Zakona o obveznim odnosima od pet godina, a zastarijevanje počinje teći prvog dana nakon dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze.

46. Pravomoćnost kolektivne presude za ništetnost valutne klauzule nastupila je presudom Visokog trgovačkog suda, broj: PŽ-6632/17 od 14.6.2018. što znači da zastara potraživanja nastupa 15.6.2023.

47. Dakle, tužba tužitelja je podnesena unutar zastarnog roka od pet godina budući da je ovaj postupak pokrenut dana 18.7.2022.god. podnošenjem tužbe ovome sudu, te ovaj sud o istoj treba odlučiti. Građanski odjel VS RH je 30.siječnja 2020. donio pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve što su primile na temelju ništetnog ugovora odnosno u slučaju zahtjeva iz čl.323.st.1. ZOO kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Donijeto je i pravno shvaćanje VSRH od 1.ožujka 2022. u kojem se ističe da ako je ništetnost ustanovljena u postupku kolektivne zaštite potrošača tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača. Odredbom čl. 241. ZOO propisano je da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja osiguranja ili ostvarenja tražbine, a odredbom čl. 225. ZOO propisano je da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare. Dakle, podnošenje kolektivne tužbe Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača došlo je do prekida zastare na temelju odredbe čl. 241. ZOO zbog čega zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći iz početka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. U odnosu na valutnu klauzulu do prekida zastare došlo je podnošenjem tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu, u predmetu P-1401/12 , dok je nastupanjem pravomoćnosti te presude u odnosu na valutnu klauzulu (14.lipnja 2018.) zastara počela teći iznova.

48. Iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka Mikac Matije proizlazi da je konverzija kredita provedena ispravno sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju. Vještak navodi da je tuženik prilikom konverzije za zatvaranje obveze po simuliranom EUR kreditu s promjenjivom kamatnom stopom, sukladno stopama koja su se obračunavale na istovjetne kredite s valutnom klauzulom u valuti EUR, koristio sve uplate korisnika kojima su se podmirivale obveze za glavnicu i redovnu kamatu, dakle uključujući i plaćanja koja su posljedica povećanja tečaja CHF i povećanja kamatne stope. Mišljenje je vještaka da je u razdoblju od dana korištenja kredita do dana konačne otplate tužitelj temeljem promjena tečaja i promjena kamatnih stopa preplatio iznos od 16.380,58 EUR. Naime, vještak je izradio nalaz i mišljenje sukladno rješenju ovog suda radi utvrđenja ukupno preplaćenog iznosa po osnovi promjene tečaja uz nalog vještaku da utvrdi pojedine mjesečne preplaćene iznose tečaja i datume tih preplata prema početnoj kamatnoj stopi i prema tečaju na dan isplate kredita iskazano u valuti EUR. Tužitelj je sukladno nalazu i mišljenju vještaka sudio tužbeni zahtjev tražeći isplatu iznosa od 16.380,58 EUR. Tuženik se očitovao na nalaz i mišljenje vještaka te je dostavio vlastitu simulaciju kojom je dobio razliku temeljem promjene kamatne stope u iznosu od 4.450,91 EUR, a temeljem promjene tečaja u iznosu od 6.039,39 EUR navodeći da do razlike s nalazom vještaka dolazi nakon provedene konverzije. Tuženik osporava metodologiju koju je vještak koristio navodeći da je izračun vještaka izvršen na način kao da su stranke ugovorile kunski kredit. Na podnesak tuženika očitovao se vještak navodeći da je simulacija tuženika do datuma konverzije, do 30.9.2015. ispravna, te navodi da je u tablici na strani 5 vidljivo da preplate temeljem promjena kamatnih stopa iznosi 33.535,42 HRK odnosno

4.450,92 EUR dok preplata temeljem tečaja iznosi 45.503,88 HRK odnosno 6.039,40 EUR odnosno da se razlikuje za 1 cent u odnosu na izračun samog tuženika. Nesporno je da iz nalaza i mišljenja vještaka sa lista 5 nalaza proizlazi da su preplate u nalazu i mišljenju vještaka i preplate koje je naveo tuženik u svom podnesku identične, dakle da se radi o preplati tečaja od 6.039,39 EUR.

49. Tužitelj je u svom iskazu ostao kod navoda iznesenih tijekom postupka. Iskaz tužiteljice sud smatra vjerodostojnim jer je iskren, logičan i životno uvjerljiv.

50. Među parničnim strankama je sporno da li su ništetne odredbe predmetnog ugovora kojima je ugovorena valuta CHF (švicarski franak) uz koju je vezana glavnica (valutna klauzula), te da li je ništetan cijeli predmetni ugovor o kreditu.

51. Analizirajući iskaz tužitelja sud je smatrao nespornim da je isti odabrao kredit u CHF koji mu je bio predložen kao povoljniji od kredita u EUR-ima time da mu nisu pojašnjavane odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi niti valutnoj klauzuli. Prilikom razgovora s djelatnikom banke bilo mu je rečeno da će se kamatna stopa mijenjati ali nije očekivao tako veliki porast. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni ugovor o kreditu sastavio tuženik, da on nije imao nikakvih mogućnosti utjecati na bilo koju odredbu ugovora o kreditu, kao niti odredbu aneksa , time da je aneks sklopio s obzirom da mu je početna rata kredita iznosila 2.000,00 HRK mjesečno, a ista je porasla na 3.500,00 do 3.600,00 HRK mjesečno slijedom čega je životno i logično da je tužitelj sklopio predmetni aneks kakav su u velikoj većini sklapali i ostali korisnici kredita u CHF u to vrijeme, a kako bi bili sigurni da će rate kredita u budućnosti biti bez nekih većih oscilacija. Isto tako iz iskaza tužitelja proizlazi da ga djelatnik banke s kojim je pregovarao o uzimanju kredita u CHF nije upozorio na nikakve rizike vezane uz isti, dakle nije bio spominjan termin valute utočišta, nije mu predloženo koju valutu je u RH u to vrijeme šttila HNB i što to znači, slijedom čega proizlazi da je tužitelj imao puno povjerenje u tuženika i da je vjerovao da mu je ponuđen najpovoljniji proizvod.

52. Sud smatra da se prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora, tužitelja moralo u cijelosti informirati o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, glede ugovaranja valute CHF uz koju je vezana glavnica.

53. Prema odredbi čl.81.st.1. ZZP/03 ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

54. Prema članku 84. Zakona o zaštiti potrošača nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, iz čega proizlazi da su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive.

55. Prema odredbi čl.87.st.1. ZZP/03 nepoštena ugovorna odredba je ništava.

56. Odredbom čl.96.st.1. ZZP/07 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je odredbom st.2. tog članka propisano da se smatra da se o pojedinoj odredbi ugovora nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca.

57. Vrhovni sud RH je u svojoj odluci Rev.3142/18-2 od 19.ožujka 2019. izrazio pravno shvaćanje da u pojedinačnim postupcima radi utvrđenja ništetnosti odredbi ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivom kamatnom stopom koju su jednostrano mijenjali kreditori nije potrebno ponovno utvrđivati jesu li sporne odredbe ugovora o kreditu ništetne, s obzirom na to da postoji temeljem odredbe čl.502.C. ZPP-a, a isto tako i odredbe čl.118. ZZP/14 vezanost za postojanje povrede propisa zaštite potrošača iz odredbe čl.106.st.1. ZZP/14, a slijedom toga i obveza primjene utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu. Ne može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u kolektivnom sporu, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrstan ugovor.

58. Prema odredbi čl.118.ZZP/14 odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz odredbe čl.106.st.1. tog zakona, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

59. Ujedno u presudi broj C-26/13 od 30.travnja 2014. u odnosu na tumačenje i primjenu čl.4.st.2. Direktive 93/13 EEZ izraženo je stajalište prema kojem se navedeni članak treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva što u ovom konkretnom slučaju znači da u ugovoru potrošaču moraju na transparentan način biti objašnjeni razlozi i pojedinosti mehanizma promjene kamatne stope kao i odnos s drugim odredbama ugovora odnosno općih uvjeta poslovanja koji se na to odnose tako da potrošač na temelju točnih i razumljivih kriterija može predvidjeti ekonomske posljedice koji iz ugovora za njega proizlaze. Unatoč tome što su sporne odredbe bile gramatički razumljive i uočljive one su bile nejasne jer tužitelj kao potrošač nije mogao razumjeti doseg tih odredbi niti predvidjeti ekonomske posljedice koje iz takvih odredbi proizlaze za nju.

60. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao s valutnim rizikom i rizikom promjene kamatne stope, budući da u ugovoru nije navedeno koji su to rizici i učinci koji mogu proizaći iz promjene kamatne stope i promjene tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovora a nije niti dokazao da je tužitelja u samom ugovoru, a i prilikom odobravanja kredita, upozorio na sve poznate specifičnosti kredita s promjenjivom kamatnom stopom i valutnom klauzulom CHF u ponudi, budući da niti iz ugovora, a niti iz iskaza tužitelja tako što proizlazi.

61. Isto tako tuženik je bio dužan tužitelja kao potrošača u cijelosti informirati o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu

CHF i o svim potrebnim parametrima, bitnim za donošenje valjane odluke, utemeljene na potpunoj obavijesti, a što tuženik očito nije učinio, a što uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da tužitelj ne može predvidjeti visinu svoje obveze.

62. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao sa rizikom ugovaranja kredita sa valutnom klauzulom, tj. da je tuženik kao kreditor objasnio taj rizik i da je tužitelj bio upoznat i svjestan činjenice da povećanje tečaja valute koja je određena valutnom klauzulom vodi ka povećanju glavnice duga, pripadajućih kamata i u konačnici povećanju anuiteta, koja odredba je nerazumljiva i nedorečena.

63. Takve jednostrano određene ugovorne odredbe protivne su i načelu savjesnosti i poštenja iz članka 4. Zakona o obveznim odnosima jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg tužitelj ima obvezu vratiti banci i cijena.

64. Kako je dio koji se odnosi na ugovaranje valutne klauzule ništetan jer je nerazumljiv, to tužitelju pripada pravo da mu tuženik vrati ono što je na temelju takvog Ugovora, odnosno dijela konkretnog Ugovora o kreditu primio, i to je po mišljenju suda sukladno odredbi čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine RH broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18) - stjecanje bez osnove - u kojem članku Zakona je određeno u st. 1. da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.

65. Slijedom navedenog uzimajući u obzir nalaz stalnog sudskog vještaka Mikac Matije u kojem se navodi da je tužitelj od dana korištenja kredita do dana konverzije preplatio u pogledu tečaja iznos od 6.039,39 EUR kao i nalaz koji je dostavio tuženik uz očitovanje na nalaz i mišljenje vještaka time da tuženik sam navodi da razlika temeljem promjene tečaja iznosi 6.039,39 EUR sud je smatrao nespornim da se navedeni iznos odnosi na preplatu u pogledu tečaja od strane tužitelja.

66. Tuženik je dužan temeljem odredbe čl. 1111. u vezi s čl. 323. st.1. Zakona o obveznim odnosima vratiti isplaćene iznose tužitelju u utuženom iznosu s kamatom od dana stjecanja u skladu s odredbom čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, s tijekom zakonske zatezne kamate po datumima dospijeca tijekom otplate kredita za razdoblje dospijeca nadalje do isplate i po stopi kamate sukladno odredbi čl. 29. st. 1. i st. 2. Zakona o obveznim odnosima s time da je sud mjesečne iznose u izreci presude naveo po datumima kako je tužitelju plaćao pojedine anuitete, a kako je vještak i obrazložio u svom nalazu.

67. Valja istaći da se tuženik – banka ne može smatrati poštenim stjecateljem jer je upravo njegovo nepoštenje i razlog ništetnosti radi koje se i vodi ovaj postupak, pa stoga i zakonske zatezne kamate na utvrđene iznose pojedinih mjesečnih iznosa teku od dospijeca pojedinog iznosa do isplate, a ne od presuđenja.

68. U preostalom dijelu tužbenog zahtjeva iznad dosuđenog tužitelj je odbijen. Naime, tužba tužitelja na isplatu temelji se na preplaćenim iznosima tečaja od dana sklapanja predmetnog ugovora o kreditu do dana isplate cjelokupnog kredita. Iznos koji potražuje tužitelj odnosi se na iznos ukupno preplaćenog iznosa po osnovi promjene tečaja prema početnoj kamatnoj stopi i prema tečaju na dan isplate kredita sve iskazano u valuti EUR. Međutim, nesporno je da su tužitelj i tuženik sklopili Aneks o konverziji dana 5.4.2016.godine, kao i da tužba tužitelja nije podnijeta zbog preplaćenog iznosa zbog promjenjive kamatne stope.

69. Odredbom čl.324.st.1. Zakona o obveznim odnosima propisano je da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači za sobom ništetnost cijelog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila uvjet niti odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen.

70. Odredbom čl.87. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) i čl. 102. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) izričito je propisano da ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe , a odredba o glavnom predmetu i cijeni može opstati i bez zaštite klauzule i bez određivanja na koji se način mijenja kamatna stopa. Odredbom čl. 1021. ZOO određeno je da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno, ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i način kako je ugovoreno.

71. Iz odredbe čl. 81. i 82. ZZP/03 proizlazi da se u smislu tog zakona može tražiti zaštita samo od pojedinih nepoštenih odredbi, pa se slijedom toga ne može tražiti ništetnost cijelog ugovora koje je stajalište izraženo u odluci Ustavnog suda RH, poslovni broj: U-III-1519/2021 od 15.srpnja 2021.

72. Dakle, bitni sastojci ugovora o kreditu su iznos kredita, te uvjeti i davanja korištenja i vraćanja kredita. Uvjeti davanja i vraćanja kredita su npr. vrijeme u koje će kredit biti vraćen, hoće li biti isplaćen odjednom ili u ratama ili koje dokumente vlasnik kredita mora dostaviti kako bi mu kredit bio isplaćen i sl. Uvjeti korištenja kredita su namjena kredita, visina kamate, način obračuna kamate i dr. Navedeni elementi moraju biti sadržani u ugovoru o kreditu kao uvjete valjanosti istog. Fiksna kamatna stopa osigurava banci stalni postotak prinosa neovisan od životnog faktora dok se promjenjiva kamatna stopa mijenja od zavisnosti na tržištu i kamatne politike kreditora. Eventualna ništetnost odredbi koje se odnose na zaštitnu klauzulu i način mijenjanja kamatne stope nisu bitni elementi ugovora o kreditu i isti može opstati i bez njih. Uzimajući u obzir bitne sastojke ugovora o kreditu, eventualna ništetnost odredbi kojima je ugovorena valutna klauzula kao i način na koji se mijenja kamatna stopa ne utječu na ništetnost cijelog ugovora o kreditu s obzirom da ugovor može opstati i bez njih. U kolektivnom sporu (postupak pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, broj: P-1401/12) dijelovi odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli utvrđeni su ništetnim iz razloga što se o njima nije pojedinačno pregovaralo odnosno zbog toga što banka nije potrošačima pružila određene informacije, a ne zbog toga što bi to bili

ništetni elementi ugovora o kreditu bez kojih ugovor ne može egzistirati. Osim toga stranke su sklopile Aneks ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno ZID ZPK (NN 102/15) koji je bio predmetom ocjene suglasnosti s Ustavom RH , a i sud Europske unije je u odluci C-567/20 iznio stav da je Aneks ugovora o kreditu isključen od ispitivanja nepoštenosti sukladno odredbi čl. 1.st.2. Direktive 93/13 jer se radi o prisilnom propisu koji ne može biti predmet ispitivanja nepoštenosti. Slijedom navedenog ovaj sud smatra da tužitelj neosnovano traži ništetnost cijelog ugovora o kreditu kao i ništetnost aneksa jer se u konkretnom slučaju bez obzira na djelomičnu ništetnost ugovornih odredbi o valuti bitni sastojci ugovora u preostalom dijelu ostaju na snazi. Stoga navedeni ugovor može ostati na snazi u smislu odredbe čl.324.ZOO i u slučaju djelomične ništetnosti bitnih sastojaka iz čl.1021. ZOO, a radi čega je tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži da se utvrdi ništetnost predmetnog ugovora o kreditu i aneksa istog odbijen kao neosnovan.

73. Odluka o troškovima postupka temelji se na čl. 154. st. 2. Zakona o parničnom postupku.

74. Sud je tužitelju priznao troškove u ukupnom iznosu od 5.238,56 EUR i to za zastupanje na raspravama dana 6.12.2022., 19.6.2024., 8.10.2024., 4.6.2025. i 19.3.2026. (Tbr.9.1.Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, dalje Tarifa, NN 128/2023) u iznosu od 500,00 EUR za svako zastupanje, trošak pristupa na ročište za objavu presude (Tbr.9.3. Tarife) u iznosu od 100,00 EUR, za sastav tužbe od 18.7.2022. (Tbr.7.1. Tarife) u iznosu od 500,00 EUR, za sastav podneska od 26.9.2022., 9.7.2025. (Tbr.8.1. Tarife) u iznosu od 500,00 EUR za svaki podnesak, za sastav tužbe od 10.6.2023. u iznosu od 200,00 EUR, za sastav podneska od 21.10.2023. (Tbr.8.1. Tarife) u iznosu od 200,00 EUR, trošak predujma za sudsko vještačenje u iznosu od 331,81 EUR, te trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 106,75 EUR što ukupno iznosi 5.238,56 EUR. Tužitelju nisu priznati troškovi podneska od 13.1.2025. u iznosu od 50,00 EUR, te podneska od 6.10.2023. i 4.7.2025. kojim podnescima traži produženje roka za očitovanje kao niti trošak sastava podneska od 4.2.2025. koji je bespotreban za vođenje ove parnice, kao niti trošak van sudskog vještačenja u iznosu od 82,95 EUR, niti trošak uvida u sudski spis od 5.12.2022. s obzirom da isto nije bilo potrebno za vođenje ovog postupka.

75. Tuženiku su priznati troškovi odgovora na tužbu u predmetu P-495/2023 i odgovora na tužbu u predmetu P-203/2022, svaki odgovor u iznosu od 500,00 EUR, za pristup ročištu 6.12.2022., 19.6.2024., 8.10.2024. i 19.3.2026. (Tbr. 9.1.Tarife) u iznosu od 500,00 EUR za svako ročište, te trošak podneska od 26.5.2025. (Tbr.8.1. Tarife) u iznosu od 500,00 EUR. Tuženiku nije priznat trošak pristupa na ročište dana 10.12.2025. s obzirom da je isto ročište prije održavanja istog odgođeno. Navedenom trošku treba dodati trošak PDV-a od 25 %, a slijedom čega ukupni troškovi tuženika iznose 4.375,00 EUR.

76. Glede tužbe radi isplate preplaćenog tečaja tužitelj je uspio u 36,86 % tužbenog zahtjeva iz čega proizlazi da je u istom predmetu uspjeh tuženika od 63,14 %. Sukladno odredbi čl.154.st.2. ZPP-a tužitelj je slijedom navedenog dužan tuženiku podmiriti trošak od 1.149,75 EUR. Glede tužbe radi utvrđenja ništetnosti ugovora i aneksa ugovora o kreditu nesporan je trošak tuženika u iznosu od 500,00 EUR glede

podnošenja odgovora na tužbu, a slijedom čega je tužitelj dužan tuženiku nadoknaditi ukupan trošak u iznosu od 1.649,75 EUR.

77. Temeljem svega gore iznijetog sud je odlučio kao u izreci.

Čakovec, 30.travnja 2026.

Sutkinja:

Jasna Vehtersbah-Stojan

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana, od dana primitka iste, putem ovog suda na nadležni Županijski sud sukladno čl. 4. Zakona o područjima i sjedištima sudova (Narodne novine RH broj 67/18), pismeno u tri istovjetna primjerka. Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu smatrat će se da je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje (čl. 335 st. 9. Zakona o parničnom postupku).

O tome obavijest:

1. tužitelj po pun.
2. tuženik po pun.

Broj zapisa: **9-30887-64777**

Kontrolni broj: **01ced-549d4-f40a2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Čakovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.